

„Philippe!“

Philipp Pelzer se beze spěchu otočil a zadíval se na modrý pick-up, který stál s nastartovaným motorem v uličce krytého parkoviště. Nebyl zrovna nadšený, když za volantem uviděl svou matku.

Ute Pelzerová na něj energicky zamávala a zavolala: „Dělej! Nastup si!“

Philipp rychle vyřídil poslední zákaznici: „Dvě eura padesát, jménem firmy děkuji!“ odříkal jednu ze svých formulek. Pak se rozběhl k vozu a zamířil na stranu řidiče k matce.

„Mám peníze teprve na dvě jízdy,“ vyhrkl uraženě a vrhl na ni vzdorovitý pohled.

Philippovi bylo skoro osmnáct a ve škole patřil spíš k nenápadným studentům. Nedávno v sobě objevil vášeň, kterou celá jeho rodina snášela s ledovým klidem: řízení. Philipp se rozhodl, že si co nejdřív udělá řidičský průkaz. Byl přesvěd-

čený, že teprve s řidičákem v kapse z něj bude skutečný muž. Žádost a potřebnou fotku si už připravil, ale ještě mu chyběly nezbytné hodiny v autošколе.

Teď stál před modrým pick-upem a cítil se ukřivděně, protože mu matka překazila vyhlídky na soukromou lekci řízení. Ale mělo být ještě hůř.

Ute Pelzerová ukázala k vjezdu na parkoviště, na ruce jí přitom zachřestily barevné náramky, a řekla: „Ta práce, kterou sis tady sám vymyslel, se mi vůbec nelíbí!“

Pokaždé, když se Ute opravdu rozzlobila, začala klást přízvuk na každou slabiku. To zdělila po své matce. „Jestli tě nachytají, nikdy si řidičák neuděláš!“

V tom měla pravdu. Philipp parkoval auta zákazníkům, kteří se by se jinak potmě mezi betonovými zdmi úzkých ramp pěkně zapotili.

„Dostávám za to spoustu spropitného a ještě si procvičím řízení,“ řekl.

„Ale bez řidičáku,“ řekla Ute. „A teď si nasedni! Anna už čeká!“

Philipp změnil taktiku a zkusil vydírat: „Jen když mě necháš řídit.“

Teď se matka skutečně rozzlobila: „Nejdřív si udělej řidičák! A když pak nebudu potřebovat auto, můžeš si ho půjčit. Dřív v žádném případě! A aby bylo jasno: Nebudeš si auto brát potají, rozumíš?“

Philipp se ušklíbl a nasedl si: „Annu chtěl přece vyzvednout táta.“

„Připoutej se! Táta se zdržel v kanceláři ředitele památkového úřadu! Ještě nějaké otázky?“

Teď se našel i Philipp. Pevně utáhl pás a odpověděl: „Ne.“

Jeli za ponurého mlčení. Ute, rodinná realista, uvnitř vřela vztekem na syna.

Nepochopitelné! Nemám ponětí, po kom to má, pomyslela si. Určitě po Stefanovi.

Stefan Pelzer... Téměř před dvaceti lety se s ním seznámila na umělecké škole a krátce nato se vzali. A dodnes toho nelitovala. Trochu se v duchu pousmála a zavzpomínala na začátek jejich manželství.

Po svatbě začala Ute rozvíjet svůj talent. Pracovala s hrnčířským kruhem a svářečkou vyráběla z kovového šrotu moderní skulptury. Umělecké řemeslo ji těšilo a Stefan její práci obdivoval. Pak se z umělkyně stala matka: Nejprve přišel Philipp a o pět let později následovala Anna. Docela dlouho si Stefan s Ute říkali „tatínku“ a „maminko“, ale potom toho nechali.

A kvůli Anně mezi nimi také došlo k první roztržce. Když Ute nakoupila pro malou všechny věci na její první školní den, podívala se na svého Stefana a řekla: „Ať se na to podíváš, z které strany chceš, nevycházíme s penězi.“

Pousmál se na ni a odpověděl svou oblíbenou frází: „Však nám budou stačit. Vždycky nám stačily. Víc než jednu kotelnu nikdo nespořádá.“

Celé dny přemýšlela, jak má svého světa neznalého muže probudit k životu, a pak ji napadlo, že začne něco dělat sama.

Nápad, který nakonec změnil rodině život a výrazně jí vylepšil finanční situaci, ji navštívil jednou v noci krátce po smrti její matky.

Ute to vytrhlo ze spánku, zatřásla manželem a zeptala se ho: „Víš, kolik stála květinová výzdoba na matčině rakvi a věnec?“

„Když se tak ptáš, určitě to bylo drahé,“ zamumlal Stefan rozespale.

„Tak to nemyslím! Dá se na tom vydělat! Chápeš to?“

„Na pohřbech?“ Stefana to vyděsilo a naráz byl úplně vzhůru.

„Například. A taky na porodech, křtinách, narozeninách a biřmování...“

Stefan také nebyl padlý na hlavu. Pochopil, na co Ute myslí, a sám to rozvedl: „Zásnuby, svatby... A lidé si i jinak při každé příležitosti kupují květiny. Myslíš, že matčiny peníze budou stačit jako počáteční kapitál?“

„Bohatě,“ řekla Ute a při pomyslení, jak dlouho musela matka peníze strádat, jí vyhrkly slzy.

Květinářství, jehož prostory jim po dlouhém hledání po celém městě nakonec zprostředkoval makléř, se pod Utiným čínorodým vedením brzy vypracovalo v solidní podnik a finanční situace rodiny se zlepšila.

Ano, a zrovna ona musí mít syna, který nemá o skutečném životě ani ponětí.

Ute zastavila před baletní školou, uviděla přicházet dceru a povzddechla si. Poprvé si všimla, s jakou grácií Anna k autu kráčí.

Když Stefan Pelzer pozdě večer přišel z úřadu domů, chtěl hned zajít za Annou do jejího pokoje, aby od ní jako každý večer dostal pusu na dobrou noc.

Již měl ruku na klíce, když Ute zavolala: „Ona už spí.“

Stefan zaváhal. Bylo mu kolem čtyřiceti, měl prvotřídně pročesaný knírek a povoláním byl restaurátor. Miloval svou práci a při její pestrosti a rozmanitosti se mohl rozvíjet. Když opravoval něco, co během let a staletí utrpělo škody, měnil se v malíře, sochaře, štukatéra, zedníka, truhláře nebo pozlacovače, záleželo na úkolu. A nebyl jen tak ledajaký restaurátor, měl dobré oko, cit a fantazii. Proto ředitel památkového úřadu občas říkával: „Vy jste nejlepší kuň v mé stáji.“ Protože když Stefan Pelzer opravil pomník, reliéf, sošku, skulpturu, ornament nebo nátěr, nebyla jeho práce vidět ani na druhý, ani na třetí pohled.

Stefan přiložil ucho ke dveřím dceřina pokoje. Co uslyšel, ho potěšilo, protože patřil k nepoučitelným otcům, kteří věří, že jejich dcery bez pusu na dobrou noc od tatínka špatně spí. I když je jim už třináct let.

Anna každopádně ještě nespala. Měla hroznou škytavku, což mu bylo líto. Vklouzl do pokoje a potichu se zeptal: „Ty ještě nespíš?“

„Škyt!“ odpověděla. „Přejedla jsem se špagetami.“

Uchechl se a posadil se na kraj postele. „Jsou nudle správná strava pro budoucí primabalerínu? Myslel jsem, že chceš žít jen ze salátu a ovoce, Anno Pelzerová.“

„Škyt, tati, někdy jsi vážně potrhlý. Povídej, co jsi dneska dělal. Jak ses měl?“

Lichotilo mu, že na něj myslí a že se o něj zajímá. Ale měl by jí snad odbornými termíny vysvětlovat, že celé hodiny odstraňoval pinzetou různé vrstvy barvy a nečistot z tři sta let staré sochy madony, aby odkryl původní odstín? To by ji jistě nudilo. Takže řekl jen: „Některé dny jsou úplně bezvýznamné. Celý den jsem jen žvanil a k ničemu jsem se nedostal.“

Zdálo se, že ji ta odpověď uspokojila, a začala mluvit o vlastních problémech: „Poslyš, škyt, paní Breuerová si myslí, že jsem sebevědomá a ctižádostivá a že chci za každou cenu tančit v tom novém baletu hlavní roli. Škyt. Co si o tom myslíš?“

„Není jedno, co si paní Breuerová myslí? Záleží přece na tobě,“ pokáral ji. „Chceš, nebo nechceš? Co je to vůbec za balet?“

„*Královna loutek*, jednoaktová baletní pantomima. Bude se hrát o Vánocích. A paní Breuerová říká, že na to mám a že mé linie jsou úžasné. Myslí si, že mám vlohy pro to, abych se stala klasickou tanečnicí.“

Stefan byl v tu chvíli na dceru velmi pyšný a musel se brzdít, aby to nedal najevo. Proto se jen zeptal: „A jak svoje výkony hodnotíš ty?“

„Myslím si, že Elke je lepší – její *adagio* rozhodně.“

„Její co?“ Stefan sice věděl, co dcera dělá rukama a nohama při *pas de bourrée dessus, dessous*, nebo při *jeté en tournant par terre*, ale *adagio* pro něj byla novinka.

„Její ženský půvab v *pas de deux*,“ poučila ho přemoudřelým tónem.